

Магія, яку відчували всі...

(про концерт камерного оркестру ХНУМ)

На протязі двох тижнів, палкі шанувальники академічного мистецтва мали змогу насолоджуватись чуттєвою мелодійністю музики Фелікса Мендельсона. Хвиля романтизму заповонила харків'ян та гостей міста. І ось передостанньою сторінкою ювілейного фестивалю стала концертна програма струнного оркестру під керівництвом професора, завідуючого кафедри оркестрових струнних інструментів *Леоніда Олексійовича Холоденка*. Солісти – *Антон Холоденко* (скрипка, Франція) та *Дмитро Треничев* (фортепіано, Україна).

З творчої біографії солістів дізнаємось, що Антон Холоденко, лауреат конкурсу ім. Паганіні, свого часу закінчив Харківську спеціалізовану школу-інтернат у видатного скрипаля-педагога А. А. Лещинського, після чого вступив до Московської консерваторії, де навчався у Л. Б. Когана. Дмитро Треничев – випускник класу Т. Б. Веркіної, дипломант міжнародних конкурсів, старший викладач кафедри спеціалізованого фортепіано ХНУМ ім. І. П. Котляревського.

Цікавою була програма концерту, яка в котре підкреслила геніальність Ф. Мендельсона. У першому відділенні прозвучали твори, створені в період 1821-1823 років, коли композитору було 12-14 років. Погодьмося, не кожен митець може пишатися зрілими творами у досить юному віці. Не дарма Роберт Шуман назвав Фелікса Мендельсона «Моцартом ХІХст., найсвітлішим музичним талантом, який найкраще з усіх осягнув протиріччя епохи і краще з усіх їх застосував».

Відкрила вечір одночастинна *Симфонія №10 для струнного оркестру h-moll* (взагалі таких симфоній в творчому доробку композитора 13). І хоча дана симфонія не являється досить популярною складовою репертуару інструментальних колективів (вперше вона була видана лише в 1967 році) з перших тактів відчуваються тонка лірика та юнацький запал, у поєднанні з невибагливістю гармонії. Ще не ставши на шлях власного романтичного «Я», все ж таки композитор доводить слухачам своє ідеальне володіння композиторським ремеслом. Безперечно, професійне оркестрове виконання, а

так само злагожденість звучання ансамблю, інтонаційну чистоту, ритмічну єдність та чітку артикуляцію музики – було продемонстровано з боку студентського колективу. На одному із концертів Леонід Олексійович якось зауважив: щоб досягти однорідності звуку, потрібно аби музикантів вирізняв однаково-високий рівень підготовки, що вважається однією із передумов роботи з будь яким колективом, в даному випадку з струнним оркестром. Неабияка клопітка робота була пророблена Леонідом Олексійовичем і у перекладі *Adagio* із духового квінтету №2 для струнного оркестру. Музика зазвучала у новому амплуа досить колористично та м'яко. *Adagio* продовжило лінію юнацького «польоту» композитора. І на завершення першої половини концерту слухачів полонила музика концерту для скрипки *d-moll*, написаного у 1823 році. Згадуючи слова В. Й. фон Гете, який говорив, що тональність *d-moll* – найблагородніша з усіх, хочеться і справді відмітити благородність звучання твору. Ми немов перенеслися у ті далекі часи, коли тільки зароджувалось мистецтво диригування у своєму сучасному розумінні. Відбулося все це завдяки солісту Антону Холоденко, який виконував подвійну функцію: диригента та скрипаля-віртуоза. І, не зважаючи на досить важке завдання, успіх не забарився, публіка ще довго дякувала виконавцям своїми оплесками, а музичною «відповіддю» з боку соліста та оркестрантів був уривок з третьої частини концерту на «біс».

Благородність *d-moll* тональності продовжила свою тематичну лінію і в другому відділенні вечора, в якому залунав *Концерт для фортепіано та скрипки*, проте написаний значно пізніше – у 1837 році. В ці роки Мендельсон вступає у пору творчої зрілості: за рік до цього Лейпцігський університет присвоює йому ступінь доктора філософії, його популярність як композитора зростає, ним закінчено ораторію «Павел», розпочато роботу над ораторією «Ілія». Більше схожий на концертно чи фантазію – концерт демонструє зрілість творчого стилю композитора. Гармонічно та благозвучно сплелися у дуєті фортепіано та скрипка, а точність пасажів солістів вражала з кожним новим віртуозним місцем. Ця музика з точністю репрезентувала романтичну думку композитора, яка захоплювала усіх своєю яскравістю викладу. Не дарма

великий композитор Ріхард Вагнер, не завжди схильний давати позитивні оцінки, в одній із своїх критичних рецензій про творчість Ф. Мендельсона, виділив «багатий специфічний таланти» композитора.

Підступаючи майже до завершення концертного життя ХХІІІ-х «Харківських асамблей», цей концертний вечір розкрив ще одну грань романтичної творчості Фелікса Мендельсона. Сподіваймося «магію» музики композитора відчув кожний слухач залу.

Анна Лавринюк